

ANUL VI. - No. 1.
1 Noembrie 1929.

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazit
și în Românul necinstit și înstrăinat!“

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“
Apare la 1 și 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL:

- I. C. Cătuneanu : La pragul anului VI.
General I. Tarnoschi : Jidanii și „Intregirea Neamului“.
Ticăloșie jidovească oficial pecetluită.
A. Țieranu : Biserica în pericol.
Șt. Peneș : 1 Noembrie 1929.
B. C. L. : „Studentii Români“ în Franța.
I. L. Potra : Țara cărmuită de partidele politice a ajuns ca măgarul cu trei stăpâni.
N. Dimitriu-Fotin : Lucruri uitate ?
Correspondență din Severin.
N. D. F. : „Datorințele Creștinești“.
Protestul U. F. V. Cluj.
M. Prăjescu : Pacifism-iudeo-masonic-revoluționar.
Informațiuni.

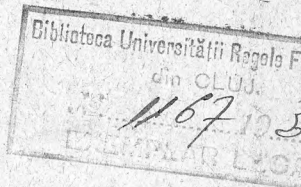
Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil : Dr. Lazar Isaicu.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
CLUJ, STRADA B O B N-rul 7

TIPOGRAFIA „ARDEALUL
STR. MEMORANDULUI Nr. 22.

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

La pragul anului VI.

Această revistă și-a împodobit numărul de 15 Octombrie 1929, prin care își împlinește cinci ani de viață, cu *manifestul-program al L. A. N. C.*, așa cum a isvorit din mintea luminată și patriotismul neprihănit al președintelui nostru, Dl. A. C. Cuza.

Redacția consideră ca o fericită coincidență publicarea aceluia document de înaltă valoare politică, lămurind cu o superioară înțelegere a necesităților vremii tot sbuciumul nostru în cinci ani de luptă fără preget. Din actul istoric, semnat în ziua de Înălțare a Sfintei Cruci, la 14 Septembrie, în Iașul de unde au pornit mișcările naționale de sacrificiu și s'au zămislit destinele neamului, *Infrățirea Românească* va sorbi la pragul anului VI lumina, dezinteresarea și hotărârea neclintită ce ridică în lumea politică pe autorul său, și-l impune tot mai precis atenției acestui neam.

Cuvântul lui cade într'o vreme de grea suferință a nației românești, și străbătând ca o rază sufletele ofilite în îndoială, aduce astăzi nădejde, iar mâine poate aduce îndreptare radicală, dacă nația îl va asculta și urma. Suferința unui neam, merit să trăiască și să înflorească, totdeauna l-a scuturat din amortire și l-a îndins la dreapta judecată.

Aceasta dreaptă judecată face astăzi întreaga obște românească să-și strige nădejdea: *să vină cuzistii*. Vor veni: dacă nația, ridicată ca un singur om, va rosti într'un singur glas cuvântul mântuitor, în ziua când se vor face din nou

alegeri pentru Parlament.

Pentruca acest glas să răsunese din tot mai multe piepturi, *Infrățirea Românească* va lupta și în anul ce ni se deschide, cu aceeași energie și neclintită credință, cum a făcut și până acum.

I. C. Cătuneanu.

Jidanii și „Intregirea Neamului“

Citesc în ziare: *Desvelirea monumentului soldaților evrei căzuți în războiu pentru intregirea neamului!* . . .

Acesta este titlul sub care unele ziare din București — scrise cu slove și cu caractere românești, dar de autori neași jidani — publică „*pioasa solemnitate*“ ce a avut loc la Constanța, cu ocazia desvelirii unui monument ridicat acolo „în memoria soldaților evrei căzuți în războiu, pentru „*intregirea neamului!*“

Doamne! Câtă cutezanță și ce plan diabolic!

Apoi, mai citesc că, solemnitatea a fost cu atât mai impunătoare, cu cât a luat parte — în mod oficial — chiar și *generalul comandant al diviziei 9*, din Constanța, cu stat-majorul său.

Ca unul, care am luat parte la toate luptele din Dobrogea, chiar înainte de primelle zile ale începerii ostilităților, în calitate de Comandant al brigadei 40 infanterii și am luptat dela început, chiar în prima linie, până în ziua de 8 Octombrie 1916, când Dobrogea a fost pierdută, mi-am putut da bine seama de gurtarea trupelor în luptă și în special de purtarea cu desăvârșire lașă a soldatului jidan, care ajunsese o adevărată pacoste pe capul trupelor și în special pe acel al ofițerilor, întrucât căutau — chiar intenționat — să provoace *panice*, ca apoi — sub mască zăpăcelii ge-

nerale — ei, să poată dezerta la inamic, cu arme cu tot.

Dacă dl. General Vlădescu, comandantul de azi al diviziei 9 din Constanța, poate că, nu știe, n'a avut ocazie, să se informeze de purtarea mișească a soldatului jidan în luptă, ar fi avut, cred, chiar datorita sfântă de ostaș Român, să citească — cel puțin — discursul împăratului Wilhelm al Germaniei ținut la banchetul ce el l-a oferit la Buzău, în onoarea generalilor comandanți ai diviziilor „*Puterilor Centrale*“ ce operau pe frontul românesc și care isbutise, a ocupa țara până aproape de Mărășești. Așunci, ar fi aflat că, împăratul nu s'a sfîrît ca — dela înălțimea tronului lui — să blameze cu tărie purtarea mișească a soldatului jidan, care, pe lângă că și-a călcat *jurământul depus ca ostaș român, chiar sub dictarea rabinilor și cu mâna pe Drapelul țării*, în sânul căruia crescuse și se îmbogățise, dar apoi au mers cu perversitatea până acolo că — odată trecuți la inamic ca dezertori — se transformau în cei mai vajnici dușmani și spioni ai patriei lor adoptive — România.

Dl. General Vlădescu ar mai fi aflat că, indignarea Kaizerului a fost așa de mare, încât i-a răscolțit tot sufletul și, în necazul lui de om, nu numai că, le-a aruncat în public

tot disprețul său, dar i-a și blestemat, taxându-i și considerându-i ca fiind cei mai mișei din toate armatele lumii.

Tot prin coloanele acestei reviste, am arătat și am demonstrat că, „Cahalul”, care încă de mult și-a pus ochiul pe mânoasa țară românească și care — în ascuns și pe nesimțite — lucrează din răspuneri, ziua ca și noaptea, ca s'o poată transforma într-o adevărată *patrie jidovească*, nu putea și nu-i convenea de loc, să sufere un asemenea discurs public și oficial ca acel al Kaizerului. Și, ca să-l poată dărâma, sau — cel puțin — să-i atenueze puterea de virulență, a recurs — după o tăcere de 13 ani trecuți dela războiu, tăcere de altfel bine calculată, fiindcă în acest interval de timp, lucrul, s'a uitat, opinia publică, s'a mai potolit — Cahalul — zic — a recurs la planul diabolic, acel al „*monumentelor pioase*”, și iată pentru ce:

Niște asemeni monumente, atrăgând după dănsese și oarecare „*serbări pioase*”, autoritățile toate și în special cele militare, vor considera chiar ca o *datorie*, faptul de a lua parte în mod oficial. Apoi — mai ales autoritățile militare prezente la asemenea serbări, vor fi tînuțe, ba chiar silite de împrejurare, să țină și un mic discurs relativ și fiind vorba de morți, se vor găsi în imposibilitate morală, ca — în fața unui monument pios, să-și spună pe față gândul adevărat, ci se vor mulțumi, să pronunțe câteva cuvinte de politeță ori banalități, ceea ce chiar cahalul o dorește, pentru că astfel pe nesimțite și pe ascuns, el își ascunde adevăratul scop ce urmărește.

Înainte de a trece mai departe, să-mi fie permis, a examina — în scurt — motivele, pentru care — Cahalul, acea ființă ascunsă, ce veghează și conduce neamul jidănesc, — s'a decis, după trecere de atâți ani dela războiu — să ridice deodată două monumente și anume unul la *București* și altul la *Constanța* și de ce nu s'a grăbit oare a le ridica de ex. unul la *Herța* și altul la *Darabani*, localități în județul Dorohoi, unde — afară de postul de jandarmi și cei câțiva funcționari dela primărie și percepție care sunt români — restul populației este curat jidănescă. Sau, de ce n'a găsit de cuviință, să ridice măcar unul din monumente de ex. în Maramureș, unde aproape fac majoritatea?

Motivele, pentru care Cahalul, a decis așa, sunt două și anume:

I. Cahalul dându-și seama că, București este capitala țării și sediul tuturor autorităților, între care și ministerul de războiu; și, mai dându-și seama că, *generalul Cihoschi*, ajuns azi *ministru* de războiu, ca cel care în timpul războiului, a lucrat efectiv și zi cu zi numai pe front și, ca atare, și-a dat bine seama de purtarea mișelească a soldatului jidan în războiu; iar după încetarea războiului, el — generalul Cihoschi, — n'a făcut un mister; ori un secret din intima lui știință și convingere, ci — ca adevărat și conștiu ostaș — și-a manifestat-o fățiș și deschis ori de câte ori a venit împrejurarea; Cahalul — zic — temându-se că, la un moment dat, generalul Cihoschi în situația lui de azi, poate face mult rău Jidanilor, mult năduf, ba, le poate pune chiar și unele piedici, peste care cu mult greu s'ar putea trece, Cahalul — s'a gândit — să-l silească ca, în calitatea lui de ministru al armatei, să-și calce pe inimă și să-și pună strajă gurei. Și, nici o altă ocazie favorabilă nu s'ar putea prezenta mai bine și mai cu folos, decât la punerea unei pietre fundamentale; a unui „*pios monument*”, când, trebuind să țină relativ și un mic discurs, s'ar găsi — mai ales *ministru* — în imposibilitate morală, să vorbească ceva de rău, sau cum îi este gândul adevărat, mai ales în momente de acelea unde este vorba despre cei morți, cum am spus.

Noroc, că generalul Cihoschi prevăzând cursa, ce i se întinde, n'a asistat personal la serbarea pioasă, a punerii pietrii fundamentale, ce se ridică în București, în memoria soldaților evrei morți în războiu, serbare prezidată chiar de marele rabin Niemerover, ci, a delegat pe un tânăr Colonel să-l reprezinte.

Din această cauză rabinul Niemerover — ca reprezentant solemn al Cahalului — deși a simțit adânc gestul *ministrului*, totuși, în parte, el și-a atins scopul ascuns, întrucât chiar în acea zi discursul colonelului — reprezentând pe ministru — a fost telegrafiat prin mijlocul presei cușer, nu numai în toată Europa, dar chiar și peste Ocean.

II. *Monumentul dela Constanța*, țintește o altă drăcească cursă, ce se întinde generalului comandant din localitate, ca reprezentând pe ministru, întrucât acest monument nu se mai ridică, — ca cel din București — în memoria soldaților evrei morți în războiu, ci, i se mai adaogă, o mică codiță, aceea de „*PENTRU INTREGIREA NEA-*

MULUI”, codiță, pe care generalul comandant din localitate, nici nu o va băga de seamă, precum de fapt, s'a și întâmplat....

Apoi, Constanța fiind plămănuț prin care respiră țara, de regulă, aci debarcă întâiu pe pământul românesc, ori ce vizitator străin mai de seamă, care vine, să viziteze țara.

Deci, dela primul pas al celui străin în țară, Jidanii, vor avea ocazie, să-l pună în fața celui monument ridicat, în memoria soldaților evrei morți pentru... „*întregirea neamului*”.

Bagă bine de seamă, tu cititorul acestor rânduri, că a ticăloșie drăcească și câtă perversitate se ascunde de Cahalul sub temelija acestor două monumente! Și, câtă semeție, cutezanță și înțeles cu scop diabolic, se ascunde sub acea mică codiță a celor două cuvinte adaogite, ca din întâmplare, „*pentru întregirea neamului*”!

Adecă mai târziu, când le va veni la îndemână, Jidanii, să poată zice că și ei cu sângele lor, au contribuit la întregirea neamului, precum dovedește faptul ridicării aceluia monument, contra căruia, nimeni n'a protestat, ba chiar s'a ținut și discursuri funebre, de către toate autoritățile și în special de către ministrul de războiu....

Doamne Dumnezeule, fie-ți milă de această biată țară românească și cu puterea ta cea mare scap'o din ghiarele Cahalului!

Că, în războiu vor fi murit și câțiva soldați jidani, cine ar putea tăgădui faptul? Tifosul exantematic care a bântuit nu numai armata, dar și întreaga țară, n'a făcut absolut nici o alegere, ci a trimis pe lumea cealaltă pe oricine i-a căzut în cale. Când însă este vorba de moarte de gloanțe, sau de obuze, cum putea muri vre-un soldat jidan, când nu se găsea nici unul în zona focurilor și când toți comandanții de unități mari și mici, îi trimiteau la părțile sedentare, ca să se scape de ei?

Dacă Zepebinul va fi făcut și câteva victime printre jidani, ei nu se găseau pe front, ci „*mobilitați pe loc*”, situație născocită tot de ei, în scopul de a nu-și părăsi culcușul cald și bunul trai îmbelșugat, precum și în scopul, de a le înlesni mijlocul ca — sub masca de *mobilitat* — să-și continue a-facerile, fără stânjenire și să facă averi de milioane, speculând totul, mai ales când cei din teritoriul ocupat, se bucurau și de protecția armatelor Germanelor? Și, cine nu

știe, ori nu cunoaște jafurile, precum și toate ticăloșiile și fărădelegile săvârșite de Jidani sub scutul armatei Germane!?

Insuși Feldmareșalul *Mackensen* a fost acela, care în calitatea lui de comandant al tuturor trupelor aliate — Germane, Austriace, Turce și Bulgare — ce operau în România, — speriat de jafurile ce vedea cu ochii, că se fac și pe care cu toate ordinele ce da, nu le putea împiedeca, a zis: „*Am venit aci — în România — cu o armată de bravi și mă întorc comandând o armată de hoți și tâlhari!*” (Vezi Memoriile lui Marghiloman).

Soldatii Germani, Austriaci, Turci și Bulgari văzând că, Jidani din țară jefuesc și pradă tot ce apucă dela nenorocirii de Români, fără milă și teamă de răspundere, li s'a deschis și lor pofta de căpătuială și astfel n'a mai cruțat nimic.

În fiecare zi tot soldatul german avea voe, să depună la poștă pe adresa familiei lui, un pachet în greutate de 5 Kilg. și al cărui conținut cuprinde tot ce era mai de seamă din jafurile ce comiteau. Tot așa au procedat și soldatii Austriaci și Turci. Bulgarii însă și-a întrecut pe toți. Ei au mers cu aviditatea, până a jefui chiar și mitropolia țării, furând — pe lângă toate odoarele de preț — chiar și moaștele Sfântului Dumitru!!!!...

Dacă dl. General Vlădescu, comandantul diviziei 9 — Constanța n'ar fi trecut prin toate gradele ierarhiei, cu prea multă repeziciune și dacă în gradul de colonel n'ar fi stat numai un singur an, precum s'a întâmplat, ci cel puțin 5—6 ani, și astfel având ocazie a instrui 5—6 contingente de trupă și ofițeri, și-ar fi căpătat o experiență de Colonel care — acum — l-ar fi silit, să fie mai precaut. În locul șampaniei oferită de cahalul la banchet, s'ar fi mulțumit, să rămână în casa și la masa lui modestă de om cuminte.

De unde, din ce scrieri, o fi aflat dl. general Vlădescu, că, Jidani „*au fost și sunt cel mai instruit și mai civilizată dintre popoare*”, căci eu știu și am citit bine că, dela începutul lumii și până în ziua de azi, Jidanul a fost totdeauna un parazit, care a trăit ca păduchele pe spinarea popoarelor în mijlocul cărora trăiește și că, Deviza lui a fost și este și azi: *Bani! bani!*, cu orice preț și prin orice mijloace, fie ele cât de josnice și perverse.

Rog mult pe d. general Vlădescu, care prin vechimea sa în gradul de

general a ajuns a fi întâiul pe tabloul generalilor din armată să binevoiască, a face o mică comparație între maxima biblică creștinească, care zice „*Iubește pe aproapele tău, ca însuși pe tine*, și între maxima biblică, pe care se reazămă talmudul și care zice: „*Pe cel mai bun dintre nejidani, ucide-l. Iehova ți-a dat ție toate popoarele lumii ca să-ți fie slugă*”. Și concluzia ce va trage din această mică comparație — oricare ar fi ea — este a sa proprie și nimeni nu are dreptul a-o rectifica!

Prin discursul său ținut la inaugurarea monumentului ridicat în Constanța, în memoria soldaților evrei morți în războiul „*pentru întregirea neamului*”, d. General Vlădescu sfătuiește pe mamele jidoavece „*să nu plângă pe cei duși... ci să fie mândre de ei*”. Eu — ca bătrân ostaș — asigur pe d. General Vlădescu că Jidoavcele, nu numai că n'au pe cine plânge, dar încă, acelea care vor fi fost prezente la serbare, rād pe înfundate de naivitatea generalului; iar în sufletul lor, se bucură mult, că Cahalul, a reușit, să prindă în cursă pe ge-

neralul comandant al Diviziei 9 — Constanța și care reprezintă acolo, pe ministrul armatei.

Auzi d-ta, Jidan care să luptă pentru „*întregirea neamului*! Dar toată suflarea adevărat românească este încredințată cu certitudine că, dintre toți Jidani care trăiesc în țară, în cap cu Marmorosch-Blank, cu Bercovici, ca mari bancheri și cu Niemerover ca mare rabin, nici unuia nu i-a trecut prin minte, nu importanța, dar nici cuvântul de „*întregire a neamului*” și ca dovadă că este așa, d. general Vlădescu știe bine, ca militar în activitate de serviciu că, atunci când încă lucrurile nu erau dimpezi și frontierele încă nestabilite, cahalul a profitat de ocazie și a strecurat în țară toate scursorile și lepădăturile Galileii, Ucrainei și din toate părțile lumii, cu scopul ca să aibă și numărul, precum au comerțul, industria și toate bunurile țării pe mâna lor.

Dar... n'am terminat încă!...

General I. Tarnoschi.

— Iași. —

(După acestea, cercetează documentul ce urmează. — N. R.)

Ticăloșie jidovească oficial pecetluită

După ce atâtea glasuri de buni Români, în frunte cu generalul *Tarnoschi* veteranul a două războaie glorioase: 1877 și 1916—18, s'au ridicat contra turpitudinii provocatoare, patronată de politicieni români, de a se fi pus temelie monumentului „*eroilor evrei*” în capitala țării întregite și al „*soldaților evrei căzuți pentru întregirea neamului*” în Constanța, socotim de datoria noastră să extragem din studiul dlui profesor universitar *I. C. Cătuneanu*, intitulat „*Cuvinte adevărate*” (pag. 91—92,) următorul document privitor la purtarea Jidanilor ca soldați și gradați în timpul războiului de *întregirea neamului*. Reproducem din acel studiu cele ce urmează.

Mai jos aducem la cunoștința marelui public ordinul de zi al generalului *Arghirescu*, care ținutește pe veci la stâlpul infamiei pe aceia ce astăzi se bucură cu impertinență, ingrătitudine și dușmănie de toate foloasele cetățeniei române:

„Incă dela începutul războiului am avut ocazia să constat că soldații români de religie mozaică se predau sau dezertează la inamic.

„Mărturia incontestabilă a acestor fapte rușinoase, o face acum statistica proceselor judecate la Curtea Marțială a diviziei, dela intrarea în campanie și până azi.

„Din totalul de 107 dezertori la inamic dovedite, 50 cazuri sunt ale soldaților evrei, raportat la numărul luptătorilor evrei, revin peste 15 la sută dezertori la inamic, în timp ce dezertările de aceeaș categorie ale Românilor, în raport cu numărul

luptătorilor români, nu atinge 5 la sută. La un dezertor român revin deci 30 de dezertori evrei.

„Proporția este mai mult decât îngrijitoare: ea desvăluiește mentalitatea și sentimentele antipatriotice ale acelor cari s'au hrănit pe pământul țării noastre, pentru ca la momentul de grea cumpănă s'o părăsească.

„Această purtare lașă a soldaților de rit mozaic, cari își calcă fără scrupul, jurământul de credință și datoriile de cinste și omenie față de steagul țării, ne îndreptățește să admitem, că și acei rămași în rândurile noastre vor dezerta, când li se va prezenta ocazia și că, dacă nu au dezertat până în prezent este că nu au avut ocazia s'o facă.

„Pentru a preîntâmpina răul, ce decurge pentru noi, din informațiunile ce acești dezertori conștienți

procură inamicului, și pentru a înălțura exemplul imoral, ce ei dau celorlalți luptători;

„Ordon ca Comandanții tuturor unităților să ia măsurile cele mai potrivite cu situația în care se află unitatea fiecăruia, pentru a nu se mai oferi de aci înainte, în nici un chip soldaților evrei, ocazia de a dezerta la inamic.

„Ei nu vor mai fi întrebuințați în patrulă, în posturile de santinelă, observatori, agenți de legătură, sem-

nalizatori etc. Vor fi supravegheați cu ultima rigoare și puși la lucru înapoia frontului, în condițiuni cari prin ele înșile să compenseze îndepărtarea dela posturile periculoase.

„Fac răspunzători pe toți comandanții de unități, de dezertionile viitoare ale Evreilor, cari nu vor putea reuși, decât numai datorită nerespectării acestui ordin“.

Comandantul Diviziei 6-a,
General (ss) Arghirescu.

Biserica în pericol

Dușmanii bisericii creștine — francmasonii, servitorii Jidanilor s'au îngrijit să aibă unelte credincioase și în sânul bisericilor creștine, de toate riturile.

O mulțime de preoți, din toate confesiunile creștine, fac astăzi parte din lojele lor satanice. Recordul îl dețin protestanții.

Biserica strămoșească a Românilor are și ea o mulțime de clerici egoiști și lipsiți de cel mai elementar simț de cinste, cari au alergat la Satana, ca să-și vândă sufletul.

Idealul lor nu a fost Hristos, cel răstignit pe Cruce, pentru adevăr și lumină, ci „vișelul de aur“, simbolul satanei și al întunecului: zeul național-jidovesc al Talmudului.

Acești păcătoși în dorul lor de parvenire, au vândut interesele creștinismului, pentru „un blid de lute“, sub forma de titlu sau „renume“. Astfel organizația internațională a Jidanilor a parvenit să deruteze activitatea bisericilor creștine dela îndeplinirea datoriilor lor față de spiritul Mântuitorului Hristos, înlocuind pe nesimțite, iubirea creștinească și dorul de jertfă, — cu pofta de acaparare și minciuna farisească a „dragostei universale“, sau internaționale.

Rezultatul practic al acestei derutări nenaturale, în viața de toate zilele, se manifestă astfel: când — punem cazul — Turcul mănâncă rahat stricat, atunci Englezul capătă crampe, în burtă, iar, când Chinezul face prea multe chefuri, atunci Italianul se plânge de dureri de cap. — Pe Papa din Roma îl supără lupta între Arabii mohamedani și semii jidani, din Palestina. Jidanul Rothermeere moare de dragul Ungurilor și americanul-mașină tipă ca din gura șarpeului, când studenții bat pe Jidani în Europa.

De unde provine această prostie universală?

S'a stricat busola principală a popoarelor: a deraiat Biserica creștină, — prin reprezentanții ei denaturați.

Și Biserica noastră românească este în mare pericol: și la noi se fabrică preoți denaturați, cu alte idealuri ca acelea ale neamului nostru. Avem și noi „teologi“ înscrși în logile francmasonerie! Mai mult, — chiar și decani de facultăți teologice, francmasoni. Anume:

Gala Galaction, decanul facultății teologice din Chișinău (Basarabia) și Mihălcescu, decanul facultății teologice din București, plus Arhimandritul Scriban, trădătorul, prietenul lui Stere din timpul ocupației germane

În Banat avem mai mulți actuali și foști protopopi și o mulțime de deputați sinodali, francmasoni, la Arad și Caransebeș. Episcopii Banatului mereu sunt terorizați de aceste unelte periculoase ale Jidovimeii internaționale parazitare. Ei nu pot lupta contra pericolului francmason, fără concursul nostru, al marelui număr de credincioși, iar noi nu-i sprijinim, pentru că nimeni nu ne cere acest sprijin.

Singur Episcopul Aradului P. S. Sa Dr. Grigore Comșa, în vorbirea Sa cu ocazia desvălirii monumentelor lui Coșbuc și Xenopol, a dat să se înțeleagă cea ce trebuie să fie înțeles: pericolul francmasonerie.

Interesele superioare ale neamului și bisericii noastre naționale cer, imediată eliminare a francmasonilor din sânul clerului și a minierilor francmasoni (cari au atras în cursă pe preoți) din sinoadele noastre eparhiale. Dacă această eliminare nu se produce cât de curând, atunci Neamul și Biserica sunt pierdute definitiv și pentru totdeauna.

La această luptă, pe viață și pe moarte, se cere concursul fiecărui Român și creștin adevărat, fără considerare la convingerile politice

Fiecare Român dator este de a lupta pentru cea mai scumpă comoară a neamului: pentru Biserica lui Hristos; Cel răstignit pe cruce, de Jidani.

Dacă episcopii noștri nu au astăzi curajul, să cheme pe credincioși, la luptă contra francmasoneriei — din motive de ordin politic — atunci noi, cuziștii, ne angajăm a îndeplini această datorie arhierescă și invităm tot poporul creștinesc să-și mobilizeze toate puterile pentru eliminarea putregâului din jurul sfintelor Altare ale lui Hristos.

Afară cu francmasonii din Biserică!

Preoții, învățătorii și intelectualii sunt rugați să lumineze poporul asupra pericolului satanic al francmasoneriei jidovești, iar gazetele naționaliste-creștine, să reproducă sau să comenteze aceste rânduri.

Pe frații plugari îi rugăm să se apropie cu dragoste de preoții noștri, ca să-i salveze din lanțurile ucigătoare, în care au ajuns, din vina mirenilor politicieni, vânduți satanei. Apropiativă cu dragoste creștinească de servitorii Altarelor Sfinte și salvați-i din nenorocirea aducătoare de moarte sigură, care se cheamă: politică de partid. Veți vedea, că va fi în interesul vostru.

Francmasonii din „partide“ sunt vinovați, că o parte a preoțimii noastre de astăzi, nu mai este la înălțimea chemării sale.

Jos francmasoneria jidovească internațională!

Trăiască servitorii credincioși ai lui Hristos și mulțimea lor de credincioși!

A. Tîeranu
— Timișoara —

*) Din ziarul »Svastica Banatului« Timișoara.

Congresul Invalizilor din Războiu, ținut la Arad în 15 Sept. 1919. Guvernul Maniu oprise acest congres. În urma unor intervenții, s'a aprobat totuși ținerea congresului, la care s'au prezentat vreo 800 de persoane.

Ziarul „Universul“ scrie, că congresiștii au fost dați jos din trenuri pentru ca să nu poată lua parte la congres.

Nici că se poate un lucru mai păcătos. Socialiștii și Jidovii — dușmanii cei mai mari ai țării noastre — pot ține congrese pe pace; în timp ce invalizii, văduvele și orfanii din războiul pentru întregirea neamului, sunt opriți de-ași ține congresul anual.

Sunt cinci ani încheiați, de când revista noastră „**Infrățirea Românească**“ și-a început activitatea de sentinelă neadormită a intereselor nației românești, luptând statornic și cu energie tot mai mare în contra Jidanului parazitărilor, străinului neloial și a Românilui necinstit și înstrăinat.

În lungul șir, al celor cinci ani de luptă dărză și statornică, împreună cu multe neajunsuri de ordin moral și material, singuri **onor. noștri abonați**, au fost aceia care prin banul trimis sub formă de ajutor și de abonament ne-au asigurat apariția regulată și punctuală.

Domniilor lor, — deci în primul rând, — li se cuvine toată stima și mulțumirea noastră.

Dvoastră, Domnilor abonați, ne adresăm azi în pragul anului al șaselea, cu rugămintea să ne dați și pe viitor, precum ne-ați dat și în trecut, — tot concursul material, **plătind regulat abonamentul**, cât și cel moral, — **câștigându-ne fiecare, cel puțin un nou abonament plătit pe un an.**

În pragul noului an de luptă, nu putem prevedea piedicile, și-cănele și greutățile ce ne ascunde viitorul; dar în schimb știm cu precizie, că ideile **naționaliste**-creștine, propagate prin scrisul „**Infrățirii Românești**“ prind tot mai mult teren. Conștiințele adormite, narcotizate sau atrofiate prin corupția și prin viclenia jidovească, se deșteaptă pe zi ce trece. Iar acum, când poporul român a experimentat și capacitatea de muncă a mult idolatrizaților **național-tărăniști**, triumful programului cuzist înaintază cu pași gigantici spre izbândă.

Izbânda cuzismului va fi izbânda nației, căci noi cuziștii suntem sânge, din sângele, și

trup din trupul nației românești. Deaceia izbânda noastră va fi izbânda neamului!

Azi cu întâiu Noembrie 1929, pornim la luptă în al șaselea an de existență cu strigătul nostru:

„Studentii Români în Franța“

De o lună de zile, presa basarabeană critică fapta studenților Români (?) dela Universitatea din Tuluza (Franța), cari după ce au făcut datorii la unul din restaurantele aceluia oraș, în suma de peste 100.000 lei (14.865 fr. fr.), au plecat în vacanță, fără să-și ea, cel puțin rămasul bun dela proprietara restaurantului.

Studentii Români au luat masa și n'au plătit; studenții Români datorează restaurantului din Tuluza, peste o sută mii lei; studenții români au înșelat pe proprietara restaurantului — văduvă de războiu; proprietara restaurantului a reclamat Ministerului Instrucțiunii.

Iată subiectele, privitoare la fapta nedemnă a studenților Români, cu dezvoltarea cărora se ocupă presa.

În fine, ziarul rusesc „**Bessarabscoe Slovo**“ din Chișinău în No. 1721 din 12 Octombrie a. c., pe lângă traducerea textului scrisorii ce a primit acea redacție dela D-na Parie — proprietara restaurantului, — publică și numele acelor studenți „Români“ cari au înșelat pe ospitaliera D-na Parie.

Numele câtorva din acești „Români“ studenți din Basarabia sunt: **Spirac, Kogan, Steinberg, Kleimberg, Rapoport, Akkerman** și alții.

Români din patru unghiuri, adunați-vă cu mic, cu mare, tânăr și bătrân, sub steagurile Ligii Apărării Naționale Creștine, să facem cu un ceas mai degrabă „**România a Românilor**“!

Șt. Peneș
— Cluj —

Cine sunt acești „Români“ — ne arată clar numele lor de familie.

Sunt paraziții jidani; sunt aceia, a căror părinți ne înșeală pe noi în România, când fiii ne fac de răs în fața străinilor. Sunt aceia cari fac diferite fapte nedemne în străinătate și se ascund sub numele și culorile naționale a României.

Și când ne gândim că acești Ștembergi și Kleinbergi, aceștia cari ne compromit și ne fac de răs în fața străinilor, aceștia cari după ce își vor termina studiile fiind hrăniți ca paraziții, cu munca bietelor văduve de războiu, — acești paraziți vor ocupa în România cele mai bune servicii, pe când Românii, cari își vor căpăta licențele îndurând atâtea mizerii, pierzând sănătatea și plătind munca cinstită a părinților — aceștia vor sta mult, mult timp fără de serve

B. C. L. — Basarabia.

Din America. Abonatul revistei noastre, fratele **Augustin Bratean** din Spring Ave-Canton Ohio ne trimite prin cec 500 Lei, drept abonament pe un an și cere să-i trimitem și „**Tabloul mult grăitor**“ și cărțile ce le avem la redacție.

Iată un om de inimă, care deși se află la mare depărtare de noi, se bucură de primirea regulată a revistei, o plătește, cu un dar de 0 100 lei peste abonament, și se interesează de cărțile ce desfacem.

Bunii Români fac la fel, ca stimatul nostru abonat **Augustin Bratean**.

Tara cârmuită de partidele politice a ajuns ca măgarul cu trei stăpâni

De zece ani de zile de când suntem în România-Mare, am fost cârmuiți de partidele politice, cari s'au perindat la conducerea țării.

Fiecare partid înainte de a ajunge la putere, ne făgăduia: *marea cu sarea*..., ne făgăduia scăderea impozitelor, ca pe urmă să le dubleze, ieftinirea traiului, ca după-aceși ajungeau scopul să-l scumpească, micșorarea dobânzilor, ca să le mai urice după ce au luat frânele în mâini, că vor spori banii în țară, aducându-ne împrumut din străinătate — nu știm adus'au sau nu, atât știm, că: dacă am căuta cu luminarea aprinsă, ziua la amiază, n'am găsi în punga țaranului român, nici un ban, ba unii țărani spun, că nu să se aducă bani din străinătate, ci și ce brumă de bani am avut și aceia ni i-au dus străinii!...

Și nu-i mare mirare, că partidele politice ajunse la putere, nu se țin de promisiuni. Aceste partide după cât postesc de mult în opoziție, așa sunt de flămânde și după ce ajung, năvălesc asupra bietului buget al țării, zicându-și: „știe bunul D-zeu câte zile avem să stăm la putere, însă... ce-i în mână... nu-i minciună!“

De ochii lumii suprimă câteva posturi măci, ca în locul lor să înființeze altele mai grase, în care să-și poată așeza prietenii politici sau agenții electorali, cari și-au făcut din politică o rentabilă profesie, atât cât li-e partidul la putere; de aceea îi vedem luptând așa desperați, când e vorba, să-i clătească cineva din culcuisul moale, în care s'au așezat, aducându-și aminte de zilele negre și amare ce-i așteaptă în afurisita de opoziție.

Fiecare partid vine cu întreg aparatul său de guvernare, așa cum am montat o fabrică din nou, — schimbând toate piesele cele vechi cari acum erau bine așezate și unse, încât fabrica mergea cum mergea. După ce toate piesele se înlocuiesc, multe din ele nu se potrivește la locul unde-s destinate, trebuie schimbate și turnate din nou, altele mai bătute cu ciocanul, depe altele mai luat cu pila. Câtă trudă pe bietul mecanic, cum aleargă, cum asudă, cât ulei și combustibil consumă în zădar, că doar, doar, o va vedea odată pusă în funcțiune... Câtă bucurie pe el când vede că i se învârt primele roate, deși merg cam schiopătând, mai pilește pe ele, le mai unge, și trece mult timp

până când fabrica cea nouă pentru care s'au cheltuit multe sute de milioane, merge așa cum a mers cea veche, pe care au aruncat-o.

Abia începe să funcționeze puțin timp când vine alt mecanic, îmbată cu apă rece pe proprietarii fabricii (pe cetățenii Țării) și aruncă din nou și aceste piese, să le înlocuiască cu altele de ale lui...

Și această schimbare de piese ale fabricii, sau de guverne ale țării, le vedem schimbându-se tot la un an, la doi.

Câtă pagubă pe proprietarii fabricii, adică pe noi pe cetățenii țării, pentru că până se schimbă piesele mașinei, adică guvernele țării, totul stagnează, aceasta când mecanicii își pricep meseria, ferească bunul D-zeu de un mecanic nepriceput, degrabă s'ar putea, schimbând așa des această mașinărie, să surpe temelii fabricii sau a statului.

Câtă bucurie ar fi pe Țară, dacă toți mecanicii de mai sus sau șefii partidelor s'ar putea înțelege, așezând în fruntea Țării un guvern ales din sânul poporului român, fără nici o coloare de partid politic, care să lucreze din dragoste pentru țară, clădind în jurul ei, puternice diguri de apărare și nu sdruncinându-i temeliiile cu schimbarea atât de des a guvernelor.

Făcându-se așa de des aceste schimbări, în timpul cât stau la putere, conducătorii abia pot să se îngrijească de oamenii lor, ca să-și repare ce au pierdut alergând și făcând propagandă, nepuținându-se îngriji și de mulțime, pe care o forțează ca să plătească biruri, să aibă din ce cheltui și din ce să se căpătuiască partizanii, iar pe când să-și aducă aminte și de noi, pleacă și fac loc la alții și mai flămânzi și asta am văzut-o repetându-se de zece ani, până azi.

Așa că se foarte adeverește povestea măgarului cu trei stăpâni, la care fiecare stăpân îi spunea:

Hi la deal și hi la vale....

Toți se grăbesc să se folosească de noi ca stăpânii de măgarul moștenit, însă când e vorba să ne dea și nouă dreptul nostru, liberalii ne lasă să ne dea averescanii, aceștia ne lasă în grija național-țărăniștilor, ca pe urmă să nu primim nimic, iar acum de ne merge mult timp așa, mi frică, că nu mai pot trage depe moi decât pielea.

Deci pentru ca să scăpăm din jugul partidelor politice, în care JIDANII joacă rolul principal, nu avem altceva de făcut, decât să ne înregimentăm toți ROMÂNII iubitorii de țară, sub drapelul L. A. N. C.

Ioan L. Potra.

Bologa (jud. Cluj).

Lucruri uitate ?

Mai acum câțiva ani, ziarele ne-au adus o știre banală, care ne-a făcut să ne amintim lucruri dureroase: Un trădător belgian a fost condamnat la moarte pentru că a pactizat cu inamicul pe câmpul de luptă.

Belgienii, după 10 ani dela războiu, și-au adus deodată aminte că au fost trădați de unul din ei, în timp ce pe câmpiile de luptă obuzele și săbiile germane, măcelăreau regimentele lor, cari s'au împotrivit cu un eroism nemaivăzut, până la cel din urmă om. Și Huart și a luat plata: a urcat treptele unui eșafod, împovărat de ura și disprețul întregului popor belgian, martirizat de ulanii măcelarului berlinez.

Huart și-a luat plata.

Dar noi ce-am făcut cu trădătorii noștri ?

Ce-am făcut cu C. Stere, D. D. Patrascanu, I. de Hertz, T. Argezi, Țigara Samurcaș et Comp ?

În loc să urce treptele unui eșafod

ori să-și vâre capetele sub ferul unei ghilotine, cum a păfit contrații lor din Franța și Belgia, au continuat să trăiască în pământul pe care l-au vândut, spre rușinea noastră și a celor 800.000 care s'au jertfit pe altarul Patriei, apărând acest pământ, pe care C. Stere et Comp., îl mănjește cu existența sa.

Dar dacă politicienii noștri, au uitat faptele acestor scelerati, să nu creadă d-lor că poporul i-a uitat.

Acolo jos, în sufletul celor dela coarnele plugului, care au luptat și și-au dat tributul de sânge pământului lor scump, clocotește vulcanic ura și pofta nebună de răsbunare față de vânzătorii fraților și părinților vânduți, care odihnesc în cine știe ce colț de țară pe care l-au apărât cu disperare.

Și ca mâine se vor scula și vor striga, ca odinioară capul lui Moțoc:

— „Îl vrem pe Stere ! Sângele lui îl vrem !“

Poporul nostru nu uită niciodată trădarea.

Și dacă politicianii noștri orbiți de banii înstreinașilor de neam au uitat, poporul se va ridica să-și facă sin-

gur dreptate, așezând pe trădătorii lui, alături de confratele lor Huart din Belgia.

N. Dimitriu-Fotin
Râmnicul-Sărat

Correspondența din Severin

Lângă comuna Zăvoi - jud. Severin - s'a început construirea unei fabrici de cherestea, proprietate jidovească firma Lomos.

Imprejurările între cari s'a cuibărit firma, în această comună: Statul posedă lângă gara Zăvoi, un teritoriu de vre-o 10 pogioane pământ și o linie ferată industrială, până în pădurile statului din Poiana Măru-lui. Această pădure a fost arendată tirmei Lomos pe timp de 10 ani, împreună cu teritorul din gara și linia ferată.

Firma Lomos ca să pună mâna, și pentru mai departe, pe pădurile statului, a plănuit ridicarea unei fabrici însă nu pe teritorul statului, ci a înșelat locuitorii comunei Zăvoi, cari aveau locuri pe lângă locul arendat, amenințându-i că li se va lua cu forța dacă nu-l vând de bună voie, iar oamenii, de frică, l-au vândut cu atât, cât li-s'a oferit, așa că pe teritorul lor propriu se zidește marea fabrică de cherestea.

Ne întrebăm cine mai poate veni după 10 ani să ia în arendă pădurile statului, de îndată ce aici este înrădăcinată firma Lomos.

Cum își furnizează material pentru ridicarea fabricii: Petrișul și nisipul necesar, și-l-a furnizat depe teritorul comunei Zăvoi, din alvia râului Bistra, creind o carieră mare de piatră. Petrișul și l-a furnizat fără nici un control și bază legală, ci pur și simplu au făcut tratative cu o parte din consiliul comunei Zăvoi nesocotind să anunțe notariatul cercual, pentru o ședință legală, spre a se raporta direcțiunii minelor sau Serviciului apelor, pentru fixarea prețului, primind oferta Jidanilor, de 3000 lei pentru atâta petriș și nisip de cât vor avea nevoie, cari bani au fost incasați de primarul comunei, fără chitanță cu matcă. În cazul acesta s'a raportat notariatului cercual din Ferdinand, care cu toate formalitățile, nu a putut aduce consiliul comunal la o hotărîre legală.

Firma a furnizat atâta timp nisip și piatră, păgubind comuna cu câteva zeci de mii, în folosul Jidanilor. Aducem aceasta la cunoștința celor în drept să ia măsurile cuvenite și pedepsirea vinovaților.

(Severin). Ilie G. Bratu, inv.

„Datorințele creștinești“

de Nicolae Popa.

Din ploaia de cărți și broșuri ce asaltează zilnic vitrinele librăriilor, care prin conținutul lor otrăvesc sufletele Românilor, se desprinde această curată rază, care este „Datorințele creștinești“ ale d. N. Popa.

O broșură în 24 pagini, cu hârtia ordinară, dar care ascunde în filele ei tot ce sufletul d. Popa are mai curat, mai frumos și mai sfânt.

Pe d. Popa nu l-am cunoscut decât din vedere și din articolele publicate în diferite reviste și ziare naționaliste și creștine, dar din broșura d-lui, i-am cunoscut și sufletul de bun Român, sufletul curat ca gândul care l-a călăuzit să scrie această broșură, care e de un incontestabil preț, pentru cei care înțeleg pericolul ce ne amenință din partea fiilor lui Iuda Iscariot.

Români, citiți această broșură. Din ea veți rămâne pe deplin domiriți asupra încălțatei probleme

jidovești, asupra pericolului grozav ce ne amenință neamul, asupra contribuției depusă de fiii lui Iuda, la toate grelele încercări, la care a fost supus creștinismul dela Isus și până azi.

În ea veți vedea rolul diabolic ce-l joacă fiii lui Iuda în desbinarea creștinismului, ajutând cu bani, diferite secte și rânjind de bucurie pentru că scopul lor nu e altul decât să distrugă religiile, să infiltreze ură între frați, să se ucidă singuri prin războaie și revoluții, ca să se poată întinde ei, spre a se face stăpâni. În ea veți vedea rostul Ligii Apărării Naționale Creștine, care are scopul principal de a ne curăți Patria de aceste lițe spurcate, care ne sug sângele, care ne ucid prin otrăvuri puse în bauturi, care trec peste granița avrile naționale, care ne baijocoresc în fața lumii întregi.

Cetiți broșura d. Popa și împrăștiați-o în cele mai îndepărtate colțuri de țară, pentru că adevărul și cunoștințele cuprinse în ea, să le știe toți Români.

N. D.-F.
Tecuciu

Protestul U. F. V., despărță mântul Cluj, în chestiunea lichidării pensiilor foștilor funcționari unguri, cari n'au depus jurământul.

Comitetul organizației Cluj a Uniunii Foștilor Voluntari Români, luând în discuție, în ședința din 5. X. problema pensiunilor funcționarilor unguri, cari au refuzat jurământul de credință Statului Român, constată cu părere de rău, că guvernul care s'a arătat până acum indiferent față de doleanțele voluntarilor români cari au luptat pentru realizarea visului milenar, — nesatisfăcând justele lor cereri — dușmanilor neamului și ai ideii de Stat Român — le-a arătat o neobișnuită sollicitudine.

În timp ce fondul voluntarilor români, în valoare de câteva milioane lei aur, adus din Siberia, n'a fost încă retrocedat, — invocându-se argumentul lipsei de fonduri —, s'au găsit totuși banii necesari, câteva miliarde lei, pentru a satisface pretențiunile cu nimic justificate și absurde, de celor cari au refuzat să recunoască până și ființa noastră de Stat.

Ferm hotărâți să luptăm și pe mai departe pentru păstrarea intactă a idealului național, protestăm cu ultima energie, ca banul public câștigat cu atâta trudă, să fie aruncat aceluia, cari n'au servit cu nimic această Tară.

Președinte
Dr. L. ISAICU

Secretar general
C. CODARCEA

Pacifism-Iudeo-Masonic-Revoluționar

„Motto“ — pentru acei cari ne-ar întreba de „rostul“ comunicării noastre. „Si vis bellum, para pacem“.

„Revoluția internațională, trebuie să fie mâine, opera Franc-Masoneriei; F. M., trebuie să fie gata ca să-i furnizeze cadrele“.

(Bulletin maçonique 1925 pag. 236 și 281).

„A perfidia Iudoeorum, libera nos Domine“!

Mișcarea pacifistă a trecut din domeniul abstractizărilor, pur speculativ — inofensiv, — în domeniul realizărilor — ofensiv, — negativ. În acest scop, cetățeanul *Eugen Relgis* recte *Sigler*, a întreprins o anchetă prin revista sa „*Umanitarismul*“ asupra necesității de a se înființa o „*Internațională pacifistă*“. Au răspuns la anchetă dnii: *F. Aderca* (*Froim Zilberman*), *V. Barnovschi* (*germano-fil*, Dr. A. M. Beck (*rabin și franc-mason în loja B'nei Brith*), *P. Constantinescu-Iași-ateul* (profesor la facultatea de teologie din Chișinău), *Gh. C. Costa-Foru* (secretarul Ligei Drepțurilor Omului — o anexă a F. M.), *Dr. M. A. Halevy*, (licențiat în teologia talmudică), prof. *dr. C. I. Parhon* (savantul neuropatolog și comunist), *Lotar Radăceanu* (*leader socialist*), *Henry* (*Herman Sannielevici*, toți reprezentanți autorizați ai culturii „specifice“ românești.

Merită o atențiune numai răspunsul d-lui prof. *dr. Gh. Marinescu*, care spune în esență, că „această problemă e o problemă insolubilă, deoarece războiul e legat de natura omenească, *instinctele și patimile* joacă un rol de căpetenie“.

Recomandăm d-lui *Relgis* alias *Sigler*, să se oprească puțin asupra cuvântului „patimi“ și să reflecteze — îl asigurăm că are să-i fie instructiv. Poporul are o „patimă“ incurabilă, patimă de dominație universală, e tocmai poporul din care face și domnia sa parte, e poporul evreiesc.

„Li se impută Jidanilor, că au intențiunea de a domina lumea?!... — e un drept natural al lor, zice prof. pro-semit *Izouillet* (1). Interesante mai sunt contribuțiile d-lui prof. universitar *S. Mehedinti* și Cuvioșia Sa Arhimandritul *Scriban*, care merită o atențiune deosebită întrucât primul — fost ministru al culturii poporului — anga-

jează Școala — iar al doilea — angajează Biserica în această mișcare de pacifistă de esență Iudeo-Masonică.

Nu făceam această comunicare dacă nu vedeam că d-l *Relgis*, începe să glumească serios. În comentariile d-sale la anchetă asupra „*Internaționalei Pacifiste*“, mulțumește din inimă acelora care au răspuns și le atrage atențiunea că au devenit „vrând-nevrând părtași la acțiunea pe care o consideră esențială“. Va să zică, Prea onorați Domni, d-l *Relgis* recte *Sigler* v'a angajat în interpriza de asasinat al sufletului românesc și v'ați supus „vrând-nevrând“ injocțiilor unei acțiuni nefaste și criminale. Vă vom denunța mobilul, substraturile și scopurile acestui pacifism „activ“ și revoluționar din România, în urma cărui fapt, după edificarea din partea domniilor-voastre să reveniți la realitatea românească și creștinească. Așteptăm și vă salutăm în această credință optimală.

După ruperea norilor democrației iudeo-masonice asupra Țării Românești, a răsărit această ciupercă exotică, dar veninoasă, acest „virus pacificus“.

Mișcarea pacifistă are toate șansele de a lua proporții. Nici nu s'a acordat drepturi civile și politice femeilor și feministele noastre s'au grăbit să îmbrățișeze „nobilă“ mișcare pacifistă-internaționalistă și socializantă. Astfel *Casa Femeii*, a organizat un ciclu de conferințe prin care să facă cunoscută opera de pacificare a Societății Națiunilor. Prima conferință este anunțată că o va ține „tovarășul“ *I. Mirescu*, deputat socialist. Mai mult decât atât. D-na *Maria Pop*, prezidenta comisiei feministe pentru pace, a rugat ministerul instrucțiunii să înștiințeze inspectoratele școlare că oferă gratuit direcțiilor liceelor și domnilor profesori un stoc de broșuri editate la Geneva: „*La Constitution et l'Organisation de la Société des Nations*“. Venerabila doamnă *Pop* mai ține să aducă la cunoștința corpului didactic că se-

cretarul general al L. N., *Sir Eric Drumont* — *JIDOV englez* — în colaborare cu alți colegi ai săi, a publicat în urma dorinței exprimate de sub comitetul de experți în 1926, o nouă lucrare: „*Scopurile și organizarea Ligei Națiunilor*“ — special destinată profesorilor.

Informația se găsește în „*Dimineața*“, organ iudeo-comunist din 10 Aprilie a. c. Intr'adevăr, gravitatea cazului e „specială“. Vom fi în plin asasinat, în plină internaționalizare a învățământului nostru public. Feministele noastre promit să fie în bună companie, dar mai ales în bună acțiune. Internaționala socialistă, prin manifestul ei din 1 Mai cere dezarmarea și manifestează contra militarismului. Feministele noastre, în acțiunea lor politică vor deveni antimilitariste cum au devenit socializante? Nu trebuie să ignoreze un fapt de o importanță capitală: *Armata e primul factor al Apărării Naționale*.

Dar cine dorește războiul? Cine n'ar dori dezarmarea, fie chiar imediată și universală, cine nu se cutremură de ororile războiului ce a fost într'adevăr mare prin victimele ce le-a cauzat?! Pe dreptate cifrele care le citează d-l *Relgis* sunt înspăimântătoare: 37 milioane sacrificate. Hm!... lacrimi de crocodil, domnilor. Dacă domniile-voastre sunteți sinceri, — în toată accepțiunea cuvântului (sine cera) fără mască, ipocrizie, de bună credință, — apoi d-lui cetățean român de confesiune mozaică ce răspunde la numele de *Sigler* zis *Relgis* îi absentează această calitate; nu-i găsim o culpă: e o calitate negativă (nesinceritatea) „specifică și inerentă răssei“: A perfidia Iudoeorum, libera nos Domine! Să-l rugăm pe Domnul să ne scutească de perfidia și nesinceritatea aceasta (more iudaico) și să-i mulțumim contelui *Léon de Ponçins* că a smuls masca de pe fața pacifismului Iudeo-Masonic-Revoluționar. Iată ce citim în monumentală lucrare a d-lui *Ponçins*, „*Les Forces secrètes de la Revolution*“: *Congresul de pace din Stockholm a fost finanțat de Franc-Masonerie, instrumentul Jidovimii mondiale*. Participanții erau masonii notorii ca: *Victor Adler*, secretarul Internaționalei socialiste; *Branting*, *Troelsta*, *Vandervelde*, *Scheideman*. Acesta din urmă raportă cuvântul de ordine al Franc-Masoneriei: *Democratizarea Germaniei* (pag. 133).

„Democratizarea Germaniei, fiind un fapt împlinit cu știință, *fortele iudeo-masonice se străduiesc din-*

¹⁾ Jean Izouillet, de la Colegiu Frautei, în „*La Mission d' Israël*“ pag. 73.

toată puterea lor la ridicarea Germaniei protestante și iudaizate în detrimentul Franței catolice, de comun acord cu finanța iudevească internațională care vrea să salveze Germania... în profitul ei (pag. 111), (2). Iată adevăratul scop al pacifismului: Inarmarea (întărirea) onora și dezarmarea (slăbirea) altora. Din acest dezechilibru iese în mod automat războiul, revoluția: Cine-l vrea? Răspunsul îl găsim în „buletinul maçonique“; Monitorul oficial al marelui loje a Franței din 1925: „*revoluția internațională, trebuie să fie mâine, opera Franc-Masoneriei*“ (pag. 236). F. M., trebuie să fie gata ca să-i furnizeze cadrele (pag. 281).

Cadrele F. M., pentru războiul viitor ce vrea să-l deslănțuie, e pacifismul. „Si vis bellum; para pacem“: În lumina acestor documente, reiese. că cei mai periculoși inamici ai păcii sunt pacifistii, instrumentele celor 2 forte revolutionare: **JUDAISMUL** și **FRANC-MASONERIA**. „Da! Israel singur el știe și poate, dacă vrea — pacea lumii“: se exprimă același *Jean Isoulet* în „*Paris, capitale des Religions ou la mission d'Israel*“ (pag. 59). Va să zică pacea mondială, universală și chiar cea planetară e în funcție de voința lui Israel:

Reamintiți-vă de conferința minorităților care a avut loc la Geneva anul trecut. rechizitorul făcut la Liga Națiunilor. că nu a avut prea multă sollicitudine față de ele, amintind toată planeta cu războiul. Viitorul război va fi deci, opera pacifistilor revolutionari. după cum observă foarte bine ambasadorul Franței, *Contele de Saint-Aulaire*, într-un articol din „*Figaro*“ sub semnătura de *Ulysse*.

Unde e prevederea noastră? Care e atitudinea și înțelegerea lucrurilor (realităților) din partea Bisericii și a Școlii românești, cei doi factori importanți ai apărării naționale??!!

Abținându-mă dela orice aprecieri, voi semnala numai cum Biserica și Școala se execută involuntar și se supune injoncțiunilor lojelor. S'a văzut de cine a fost organizat congresul de pace dela Stockholm și ce s'a hotărât.

*

În vara anului trecut 1928, luna August, a avut loc la Praga congresul Alianței Mondiale pentru în-

2) Léon de Ponçins. „Les Forces secrètes de la Revolution (F. M.-et Judaisme) edition Rassard.

frățirea popoarelor prin Biserica (World Alliance). România face și ea parte din „Alianță“. Ramura noastră a luat ființă acum cinci ani, într'o ședință la mitropolie, sub președinția de onoare a Patriarhului și sub președinția activă a Prea Sf. Episcopului *Vartolomeu* ai Râmnicului. Biserica românească a avut de reprezentanți la congresul din Praga pe pâr. *dr. I. Mihălcescu*, decanul facultății de teologie din București, d-l prof *Dr. V. Ispir* (București) și Părintele Arhimandrit *Iuliu Scriban* dela facultatea de teologie din Chișinău. Pâr. Scriban a făcut o dare de seamă prin 2—3 articole în ziarul iudeo-comunist „*Dimineata*“. O simplă întrebare mi-ași îngădui să fac părintelui Scriban: de ce tocmai în „*Dimineata*“? Retinem semnificația. Pâr. arh. Scriban, ne relatează, că, potrivit programului, trebuia să vorbească „cunoscutul bărbat politic francez (?) d-l *Albert Thomas*“. Să-mi fie iertat dacă voi manifesta credința că Prea Cuvioșia Sa nu-l cunoaște îndeajuns pe „cunoscutul bărbat politic“. *Albert Thomas*, e prea cunoscutul *socialist revoluționar*.

Ași mai întreba — e ultima întrebare, — pe pâr. Scriban, să ne spună, cari sunt motivele pentru care n'a luat parte la congres și Biserica catolică?? O dovadă că Biserica noastră și-a luat în serios rolul de pacificare — e că, pâr. prof. *Mihălcescu* a făcut o amplă dare de seamă a congresului Alianței din Praga în officiosul Bisericii românești: „*Biserica Ortodoxă Română*“ din Noemvrie 1928 — în trei numere consecutive. Dela început trebuie să definim acest raport: una e pacea lui *Christos* și alta e pacea masonică. Apoi, deoarece pâr. prof. *Mihălcescu* subliniază „că e demn de văzut, cum bărbații ai Bisericii tuturor confesiunilor se adună să discute chestia păcii și a pacificării“... trebuie s'o spunem, să răcnim, ca să fim auziți, că, *inter-confesionalismul, e neația oricărei confesiuni, implicit a confesiunii noastre ortodoxe*.

Nu trebuie ignorate metodele cari se preconizează: a) împotriva manifestărilor de propagandă naționalistă în cărțile de școală; b) scoaterea din cărțile de istorie a oricărei aprecieri nedrepte asupra ponoarelor streine; c) a studia cele mai bune mijloace pentru a face ca învățământul istoriei să nu degenereze în propagandă naționalistă. Ei bine, aceasta e extraordinar. Atunci

în ce „să degenereze“?... În propagandă internaționalistă, humanitaristă, comunistă? Scoaterea învățământului istoriei naționale din învățământul nostru public echivalează cu o sinucidere națională. Se știe și de un elev dela cursul supraprimar, ce rol important a avut în făurirea și în cultivarea sufletului românesc, istoria, ori a cere și Biserica lucrul acesta, înseamnă a se face călăul propriei ei fiice, a nației românești, ceea ce mai înseamnă, o trădare, o dezertare față de chemarea imperioasă a momentului istoric: apărarea ființei noastre etnice. Acesta a fost și va fi rolul istoric al Bisericii ortodoxe române. Mare adevăr conține maxima neuitatului erou al umanității și al păcii pozitive, care a fost *FOCH*: „*Popoarele nu pierd viața decât atunci când au pierdut memoria!*“ Acest postulat e verificat în istoria universală. Acestea sunt rațiunile supreme pentru cari Biserica noastră românească — care nu trebuie să uite că mai întâi e națională — nu poate și nu trebuie să colaboreze cu „Alianța“! Biserica ortodoxă se zice că e autocefală, independentă. *Tovarășul Relgis* aplică legea interdependenței și Bisericilor și Religiiilor.

„De această lege a interdependenței sunt convinși și adversarii internaționalismului. Finanța e tot atât de internațională — o știm și noi și mai știm că e iudevească — ca și tehnica; reprezentanții bisericilor au pornit pe drumuri plantare pentru a-si salva vechile privilegii“ v. „*Internaționala pacifistă* de Eug. Relgis, pag. 25: Reprezentanții Bisericii noastre nu numai că nu s'au simțit vexați de aprecierile aproximative și jicnitore ale *Iudeului Sigler* ce-si zice și *Relgis*, dar îi înregistrează amaritatea anchetei asupra „*Internaționala pacifiste*“ chiar în organul oficial al bisericii, în „*Biserica Ortodoxă Română*“ din Decemvrie 1928, cu recomandăția: „*cuorinde foarte mult material în chestiunea mișcării pacifiste*“.

*

Să denunțăm acum și rolul școlii românești în acțiunea aceasta pacifistă, perfidă și criminală, care în înalta ei bună credință și a sincerității pentru ideea nobilă, creștină și real-umană a păcii, a căzut — ca și biserica — victime, în cursa Ligii Națiunilor și a Fran-Masoneriei, — conspirând astfel, contra noastră însine. D-l prof *S. Mehedintzi*, dela Universitatea din București, — care a ră-

spuns și d-sa la anchetă, sub rezerva „că urmărește cu cel mai real interes orice „*silință cinstită*” spre pacificare, — a făcut o anchetă pentru „Fundatia Carnegie pentru pacea internațională”. Lucrarea e intitulată „Școala păcii” și are o versiune în franceză „L'École de la Paix” — în care dovedește spiritul pacific al școlii românești, a absenței totale a ideilor belicoase și agresive în toate cărțile școlare care au fost scrise după tratatul de la Versailles. D-l profesor arată chiar că școala primară, nu numai că nu e șovinistă, dar nu e destul de naționalistă și defensivă. E interesant și răspunsul d-lui prof. Gh. Adamescu - București, care își manifestă temerea într-un totuși justificată, — „ca nu cumva ideea care o militează pacifiștii internaționaliști și antimilitariști pentru desfășurarea războaielor (refuzul soldatului de a lua armă) să nu se realizeze în profitul unora și în paguba altora”: De perfect acord cu d-l prof. Adamescu. Pare că școala românească are mai mult simț al realităților și perspectivelor. Totuși, în ancheta d-lui prof. S. Mehedintzi, la sfârșit unde d-sa propune: 1. *unificarea manualelor* — pentru o nouă educație a tinerimii, 2. *unificarea directivelor pedagogice în toate țările* — iată o iluzie periculoasă și 3. *crearea unui oficiu pedagogic internațional sub patronajul Societății Națiunilor*. Această ultimă propunere a d-lui prof. universitar S. Mehedintzi, membru al Academiei Române și fost ministru al Instrucțiunii publice, dacă se va realiza, va aduce, fatalmente, *internaționalizarea învățământului nos'ru public, ceea ce se traduce într-un viitor apropiat, desnaționalizarea și descreșterea poporului nostru, într-un cuvânt, pierderea individualității noastre etnice*. Introducerea ca obiect de predare în școală a Ligii Națiunilor e începutul timid al d-lui C. Kirilescu, directorul general al ministerului instrucțiunii, după ce a luat parte, bine înțeles, la un anumit congres. Datorită rezistenței și campaniei hotărâte de presă a câtorva gazetari români-creștini, curagioși, această tentativă de asasinat a învățământului nostru public, a eșuat.

Acum rămâne a doua încercare, de data aceasta impertinentă și agresiv-belicoasă a „Internaționalei pacifiste”, „fabricația Relgis”. Și aceasta e mai periculoasă, căci, dacă românii care au luptat sub aceste sugestii, după ce au văzut că fac jocul, și-au revizuit atât

concepțiile cât și metodele, apoi ceilalți români „făcuși” iar nu născuți, nu numai că nu cedează, dar fac jocul absolut conștient și voluntar al dușmanilor noștri externi și interni.

În ultima analiză, elixirul pacifist nu este decât un produs iudeo-masonic, germano-sovietic pentru usagiul extern, după cum scrie foarte judicios canonicul *Coubé* în „Le Gaulois”: *d'infiltrations pacifico-bolchevistes aux Etats-Units*. Nu trebuie ignorat, sub acest raport, memoriul adresat guvernelor de către „Antanta Internațională contra Internaționalei a III-a”, care spune în esență: „cu ajutorul internaționalei a III-a, Sovietele conspiră contra păcii lumii. În acest scop dezarmază întreaga burghezime și concentrează toate armele în mâinile proletariatului.

Aceasta este „statul proletariatului înarmat”. Iudeo-Rusia nu dorește menținerea păcii internaționale, căci ea socotește că e în favoarea războiului ca dictatura proletariatului să fie instaurată. Manopera tovarășului Litvinof-Finkelstein, este clară. — zice „Antanta Internațională contra internaționalei a III-a”, în concluzia sa. Deoparte, dezarmarea altora, — și se servește pentru aceasta de pacifiști și mișcarea de dezarmare; de altă parte, a se înarma pe sine însăși și a realiza prin toate mijloacele condițiile care vor da posibilitatea războiului civil, revolta colonială și cucerirea violentă a puterii în afară de Rusia”.

Iată cum guvernul Moscovei privește problema dezarmării și a pacificării lumii. Vă reamintiți că delegatul Sovietelor, Litvinof-Finkelstein, la toate sesiunile de dezarmare la Geneva a fost de perfect acord cu delegatul Germaniei. E prea flagrantă această identitate între metodele așa zise pacifiste ale Rusiei Sovietice și a Germaniei socialiste. Față de atitudinea Germaniei, — cum s'a văzut cu prilejul eșecului comiteului experților — a Berlinului care reclamă revizuirea frontierelor orientale și dezmembrarea Poloniei, față de dovezile evidente de preparare intensivă de război chimic al Reichului și de violarea flagrantă a oricăror clauze de dezarmare, cum s'a semnalat mai mult decât suficient în cele trei scrisori adresate de către d-l Paul Darcy ziarului „Le Temps” din 7, 10 și 11 Aprilie a. e. — cum rămâne cu ideologia pacifistă venerabilele domn Relgis și cinstiții „boeri pacifiști”? În loc să se sesizeze Liga Națiunilor despre lucrările enorme executate în Renania

în vederea unei agresivități, de revanșă, din contră, pacifiștii sub înjunctiunea Moscovei și a Berlinului ne recomandă propria noastră dezarmare. Vrem să auzim cuvântul pacifiștilor în această chestiune, ca să știm ce trebuie să facem, fiindcă noi *refuzăm categoric să conspirăm contra noastră înșine. Nația românească nu acceptă să fie devorată de către alții*.

Două exemplificații istorice. — Istoria este magister vitae, adăgiu pe care vor să-l uide, forțându-ne și pe noi la aceasta pacifiștii internaționaliști — destructori de națiuni: Franța a fost distrusă sub imperiul al II-lea, din cauză că *F. M. (Franc-masoneria) se opuse la organizarea armatei și puțin după aceea, imperiul se dărâamă, trivit de Germania, unde această societate secretă predicase patriotismul până la șovinism, pe când în Franța, ea învățase pacifismul până în slava cerului*³⁾.

Din războiul cu rifanii s'a văzut cât e de slăbită Franța, nu din cauză că a scăzut eroismul care e înăscut rasei latine — pacifiștii ar formula că Franța e slăbită tocmai din cauza războiului mondial — realitatea e aceasta: Franța e slăbită din cauza „virusului pacifist” care e introdus sistematic în corpul națiunii franceze de către partidul comunist și cel radical-socialist. Numai aceste 2 exemple istorice destul de eloquente, ne îndreptătesc să luăm atitudine contra pacifismului; nu ne trebuie acest narcotic, acest „virus-morbus pacificus” care ne cloroformizează organismul nostru etnic, slăbind astfel puterea de rezistență a forțelor vii ale nației ca să ne poată deposeda — prin acest mijloc diabolic — de patrimoniul nostru moral și material, să ne falsifice cultura, etc. dar nu cumva să reacționăm de dragul acelei umanități imaginare, căci așa vor internaționaliștii, cosmopolitii și pacifiștii.

Pacifismul se poate asemui cu flaconul de cloroform care e uzitat de excoerci internaționali în trenuri, ca, după ce și-au anesteziat victima, s'o poată jefui în liniște — după ce au avut grijă să o pună mai întâiu în imposibilitate de a se apăra — și „pacifiștii internaționali” sunt tot o speță de „excoerci internaționali”.

³⁾ Domnul Capin Albancelli (fost F.) în le „Drame maçonigrué”, I: pag. 387, 388 și la Revue internationale des Societes secrètes, organe hebdomadaire de la Ligue anti-judeo-maçonnique, anul 1928 Ianuarie.

Trebuie să ne apărăm. Orice afirmație a dorinței de a trăi, fie națiune, fie individ, e o pregătire de luptă, de războiu. *Vivre c'est lutter pour vaincre* (a trăi, e a lupta pentru a învinge), e un postulat biologic, științific, care domină (guvernează) viața.

Generalul Gouraud, fiind intervievat de un reprezentant al lui „Daily News”, înainte de a părăsi gara Victoriei din Londra, a arătat opiniile sale cu privire la un „apropiat războiu”.

„Dacă noi nu vom un „apropiat războiu”, e important ca noi să fim bine preparați. E vreun păcat? Spuneți, pentru ce?... Aveți polițiști pentru a face să se respecte legile. *Trebuie deci soldați pentru a face să se respecte tratatele*. Eu sunt de părere că nu vom avea un „războiu apropiat” al timpului nostru, dar aceasta nu se va ști niciodată. Deci să fim gata totdeauna!...”: La fel să fim gata și noi, mai ales, că acum de curând am văzut o nouă manifestație maghiară contra tratatelor organizată de dl Eckhardt, vice-președintele „Ligiilor Ungare pentru revizuirea tratatelor de pace”.

Pentru aceasta ne trebuie soldați

și încă mulți, ca să facem pe maghiari, germani, bolșevici și pe toți dușmanii noștri de tot felul, să respecte tratatele de pace. Prin urmare: organizarea și întărirea armatei române. Iar Biserica și Școala e invitată în mod expres să iasă de sub influența dozelor și atelierelor, să facă front comun cu Armata, — și astfel acești trei factori de maximă importanță ai Apărării Naționale, să *corespundă chemării urgente a imperativului istoric: apărarea națiunii românești, ca să nu fim târați cu forța în „paradisul roșu”*. Iar acei cari au răspunderea istorică a destinelor noastre ca națiune creatoare de cultură și civilizație proprie, — ca astfel să ne revendicăm dreptul de a ocupa un loc sub soare, — să pună Biserica, Școala și Armata în serviciul Apărării Naționale. Dar ca să se realizeze aceasta, trebuie să le luăm „busteanul” din cale, care le paralizază acțiunea: „pacifismul iudeo-masonic-revoluționar” — care lucrează la hegemonia Germaniei și la triumful revoluției iudeo-comuniste.

M. PRĂJESCU.
— București. —

zilei în dăncurile pământului, prin salarizarea actuală duc o nemernică existență de robi. Li se plătește muncitorilor ridicola sumă de 36 l. i pentru mia de Kgr. de sare tăiată, sumă care nu poate nici să amăgiască măcar stomacurile infometate și trupurile istovite de munca silnică.

În timp ce guvernul „democratic” al național-tărăniștilor înființează „Casa autonomă a regiei monopolurilor statului,” pentru plasarea partizanilor în consiliul de administrație cu indemnizații grase, muncitorii se sbat în mizerie — pentru că din suferința lor să-și dăinuiească avrii aceia cari au trâmbitat ani de-a rândul la colțuri de stradă „binele poporului prin guvernarea lor”.

N. I.

Banca Franco-Română și Jidanii. E viu în mintea tuturor scandalul stârnit de haura jidovească asupra „pretinsei prăbușiri” a băncii „Franco-Română” din București. Explicația izbucnirii acestui acces de ură talmudică e foarte logică:

1. Directorul general al băncii, distinsul financiar J. D. Protopopescu, care este și un bun român — deci antisemit — a publicat anii trecuți una din cele mai bune lucrări asupra problemei jidovești din România, intitulată „Pericolul ovreiesc”; prin urmare „Cahalul” trebuia să-i dea la cap. Dar n'a reușit!

2. Banca „Franco-Română” este una din puținele bănci eminente românești și care acorjă credite avantajoase agricultorilor, plugarilor români. Deci prin acțiune se opune categoric tendințelor jidovești de acaparare a tuturor bunurilor de pe cuprinsul plaiurilor noastre.

Așa se și explică campania furi-bundă dusă de Jidănimie contra acestei bănci române creștine. E suficient să spunem cititorilor noștri, că marele cartier general al „juchitelor” — banca Marmorosch, Blank et Cie a împânzit țara cu zeci de alarmiști, cari aveau misiunea să provoace panică în rândurile depunătorilor băncii „Franco-română” — manoperă care dealfel a eșuat.

Actualmente banca „Franco-Română” echilibrându-și riguros cheltuielile și având sprijinul neprecupețit al depunătorilor conștienți merge mai departe pe calea ce și-a ales; sprijinirea elementului românesc.

Recenzie. Am primit la redacție un mănunchiu de poezii, frumos tipărite, intitulate „Sufletu-mi de odinioară” de Sabastian Bornemisa, apărute între anii 1912—1918. Cetiitorul află din ele cu plăcere, ce-ți dă frumosul realizat în versuri, că

BCU Cluj / Central University Library

INFORMAȚIUNI

Constituirea Tineretului L. A. N. C. din culoarea de Negru-București Duminecă 22 Septembrie a avut loc consfătuirea pentru a pune la zele Tineretului L. A. N. C. din culoarea de Negru-București.

Au luat parte Domnii G. Apostolescu președ. L. A. N. C. cul. de Verde, Dr. Nicu Ionescu vicepreșed. L. A. N. C. cul. de Verde, Iancu Ispas, Tomescu, Gregorian, Neculea și N. Casian și Tinerii N. Baticu, C. Petcu, Gh. Popia, M. Paraschivescu, N. Popescu, C. Ionescu, I. Stănescu, Gh. Dumitrescu, St. Georgescu, C. Florescu, V. Georgescu, J. Grigorescu, A. Grigorescu, A. Berindei.

La ora 11 a. m. D. n. l. N. Baticu deschide ședința arătând necesitatea absolută a acestei organizații în cul. de Negru, culoare din care fac parte Căile Văcărești, Dudești, Călărași, Str. Traian, Nerva Traian, Oborul, etc. pe al căror parcurs, la fiecare pas nu te lovești decât de Jidani perciunați.

Dl. Gh. Apostolescu, în cuvinte mișcătoare arată rolul Tineretului L. A. N. C., care are misiunea de a lumina masele și a forma viitoa-

rele cadre. D-sa citește și o scrisoare din partea D. lui Avocat I. Delateșani, care se scuză cu toată părerea de rău că nu poate lua parte din motive de ordin strict familial, însă fiind cu tot sufletul pt. Tineretul din Negru; Dl. Dr. N. Ionescu îndeamnă pe cei prezenți la muncă rodnică și hotărâtă contra elementului jidovesc; mai vorbesc D. n. Iancu Ispas, Gregorian și alții.

Se face un proces verbal în 3 exemplare, primul pt. „Tineretul L. A. N. C. cul. de Negru,” al doilea pt. Dl. Prof. A. C. Cuza, Șeful Suprem al L. A. N. C. și al treilea pt. Org. Centrală a L. A. N. C. din Capitală.

Muncitrii români se sbat în mizerie. Am avut ocaziunea să vizitez salina din orașul Slănic, județul Prahova, care salină are stratul cel mai gros de sare din întreaga țară. Pentru extracția sărei sunt întrebuințați localnicii — cari prin truda brațelor lor taie masivul de sare, dându-ne nouă acest element atât de prețios pentru prepararea hranei zilnice. Dar acești muncitori — Români naoși — zăvorși tot timpul

sufletul autorului nu a fost la tîne-rețe banal, cum nu este nici acum la maturitate.

Sufletu-i ales a vibrat în anii de liniște de un lirism curat topit în versuri cristaline; s'a înflăcărat de simțul străbun al iubirii de neam, în anii de sfârșit ai războiului mondial; și acum când are satisfacția să trăiască în țara visată la 1917—18 lucrează ca bun Român și bun creștin, deci antisemit convins, la luminarea nației noastre, neglijată de politicieni și jefuită de jidani. Lucrează aruncând la sate semința cea bună, prin publicația sa „Lumea și Țara”. Rămâne stabilit un adevăr: Sebastian Bornemisa nu a fost și nu este un om de rînd. El nu face parte din gloata actuală a „patrioților” postbelici.

O nouă foaie a L. A. N. C. în Cadrilater. Primit la redacție primul număr al gazetei „*Straja Dobrogeană*”, ce apare la Bazargic, director proprietar fiind neînfricatul luptător și bun creștin, frate e Macedonean *Tașcu N. Batali*. Ne tucurăm de acest semn, că adevărurile *naționaliste și creștine*, propagate de L. A. N. C., prind rădăcini și peste Dunăre; și dorim celor ce s'au prins în lupta noastră sfântă pentru *Hristos, Rege și Națiune*, isbîndă deplină, prin muncă stăruitoare și sacrificii dovedite.

O întrebare dlui Director al Operei din Cluj. Este adevărat după cum se știe în oraș, că cu începerea stagiunii Operei din Toamna acestui an, a fost angajat de corespunzător la această înaltă Instituțiune, Jidanul *Boskovits*? Dacă e adevărat, atunci ne luăm voia a întrebă: Cine este acest Jidan și cum a ajuns să pătrundă acolo unde a-tât de cu greu se poate pătrunde? Nu se găsea un Român, care să poată îndeplini acea funcțiune, unul care să corespundă cerințelor aceluși post, dintre Români? Noi credem că s'ar fi găsit, dar pentru aceasta trebuia să se escrie concurs. Ori concurs a fost? Dacă n'a fost, atunci pe ce bază și prin cine a știut să se vîre numitul, acolo, unde toată lumea așteaptă de-aftă timp să vadă, odată, stăpînire românească.

Biblioteca Războiului de Întregire. Am primit la redacție No. 2-3 4, 5, 6 din „*Biblioteca Războiului de întregire*” scoasă de *DI Constantin Cucu Botoșni*, Str. Marchian 25.

Am citit cu plăcere ce'e 4 broșuri primite, căci sunt scrise cu multă iubire de patrie și cu multă admirație pentru vitejia armatei române, vitejie de care soldatul român

a dat dovadă strălucită în glorioasele lupte de la *Jiu, Argeș, Oituz, Mărăști și Mărășești*, spulberând renumele îngâfătatului mareșal *Makenzen*, supranumit *spărgătorul de fronturi*. Ostașul român a fost în stare să-l convingă pe mareșalul german despre adevărul cuvintelor:

„Pe-aceia nu se trece”

„Glorioasa Epopee Română” e scrisă în versuri curgătoare, cu informațiuni și date precise, care de multe ori sînt de un adevăr, și de o frumusețe rară.

Nu am găsit în aceste patru broșuri preamărirea aviației noastre naționale, ale cărei fapte de eroism nu se pot exprima în cuvinte, dar nici condamnarea ostașului jidan spion, dezertor, trădător, iar ca prinsonier jefuitor și împilator al ostașilor și nației românești. (Vezi „*Jidanii în războiu*” de A. C. Cuza).

Broșurile de care ne ocupăm se pot cumpăra dela autor cu prețul de 20 Lei bucată Noi le recomandăm cu plăcere cititorilor noștri.

Între biserică și politică. Menirea preotului — în concepția învățaturii lui Isus Hristos — este aceea unică, de slujitor al bisericii. Din păcate, firea omenească, pătimașă și darnică de măriri deșarte, abate dela calea adevărată pe unii slujitori ai Domnului. Sub acest raport pilde întristătoare ne stau drept mărturie nedesmințită. Nesocotirea celor spirituale, abdicarea dela simțul demnității și rătăcirea pînă în „anumite” tabere politice protivnice decidei creștine alcătuiesc un capitol destul de cuprinzător în caracterizarea unor anumiți clerici. Pilda următoare re va conduce la concluziile de mai sus: Era ziua de Sf. Ilie (20 Iulie a. c.) în orașul Câmpulung Muscel. Dintr'un explicabil simțimant de pietate creștină am mers la biserică și anume la biserica Șubești, care după cît știu e și monument istoric Dar amarnică dezamăgire! În această zi de praznic casa Domnului era pusă sub lacăt. M'am interesat printre creștinii învecinați cu biserica căci eu nu eram decît un simplu vizitator al Câmpulungului — despre preotul respectiv. Mi s'a spus, că preotul bisericii — *Victor Niculescu* — de cînd a fost ales deputat național-țărănist ține încuiat Sfântul locaș; de altfel, au adăogat oamenii — amărăți — nici înainte de a fi deputat nu se prea prăpădea după biserică. Cazul acesta este de o gravitate excepțională. Într'un ținut bătuit cu furie de sectele religioase (jud. Muscel) — preotul dezertează dela datorie. Și Doamne! Face po-

litică național-țărănistă, adică pretinde că reprezintă elementul patriotic, tradițional al țaranului român.

Țăran român — fără credință și fără biserică — aceasta în concepția actualilor arendași ai Statului românesc prin inspirația gazetarilor „atei” din Sărindar.

Oare patriarhia românească nu are nimic de zis? Dr. N.

Către Cititorii noștri. Rugăm pe toți onor. noștri cititori să ne informeze, din timp în timp, despre isprăvile *Jidanilor și ale Românilor jidoviți, săvârșite în dauna statului, a neamului și a Bisericii noastre*.

Numai în felul acesta vom putea scoate la iveală, cît este de mare pericolul jidovesc pentru neamul nostru, pericol pe care partidele politice nu vreau să-l vadă, pentru că toate au legături de afaceri cu neamul lui Iuda.

O întrebare la loc. Coana *Tița Pavelescu* din Focșani, în gazeta „*Sentinela*” din 1 Sept. 1929, întreabă pe *DI* Ministru de finanțe, din care motiv nu încasează pentru fisc, 32% din fantasticile sume adunate de jidani, pentru scopuri particulare jidovești, atunci cînd toate veniturile petrecerilor aranjate pentru scopuri culturale și de binefacere, nu scapă acesui impozit de 32%.

Noi cerem domnului ministru de finanțe aplicarea legii și față de banii adunați de jidovime, pentru visteria Cahalului. Și întrucît banii adunați de Români, pentru scopuri de utilitate publică, sînt taxați cu un impozit de 32%, cerem ca sumele adunate de neamul lui Iuda, pentru Scopurile criminale ale Cahalului, să fie taxate cu întreitul impozitului de 32% adică cu 96%. Și totuși e prea puțin!

ADUCEM LA CUNOȘTINȚA tuturor abonaților noștri la revistă și gazeta pentru popor, că numărul 45 al *Întregirii românești pentru popor* a conținut în întregime *Manifestul către Români* al Președintelui nostru *DI A. C. Cuza*. Acel număr l-am trimis tuturor abonaților noștri la foaia populară. Dacă nu-l vor fi primit nu este vina noastră; ei a funcționarilor dela poștă, cari vor fi avut ordin dela guvernul Maniu-Mihalache să oprească a pătrunde lumina adevărului la satele, pe care național-țărăniștii le-au mințit spre a se ridica la putere pe umerii sătenilor, cari i-au crezut și acum se căiesc că i-au crezut.